

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Votum Ad Sanctissimam Virginem Mariam Matrem Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

VOTUM
AD SANCTISSIMAM
VIRGINEM MARIAM
MATREM DEI.

Nre te, ô Augustissima cœli terræque Regina, illicó prosterne me ad impendendum tibi obsequiosissima tum mentis meæ, tum cordis mei homagia; ad pedes tuos pauca hæc affero verba, antequam tuorum oculis fervorum exponam illa. Obsecro te poplite flexo, ut accipies illa velut tua; omnesque ea lecturos obtestor, ut aspiciant, & accipiant velut rem ad te spectantem. Tibi jus est, ô sanctissima Virgo, in verba omnia, quæ vel enunciata, vel exarata sunt in tempore ab hominibus, cùm dederis illis Verbum æternum Patris, & per te solam is locutus sit nobis sensibiliber in Verbo suo. Tu es velut os ipsius, per quod explanat nobis, quod loquitur sibi ipsi, & omnia, quæ loqui potest

EPISTOLA.

test per omnem æternitatem suam. An æquum sit, vel unicum esse mortaliū, qui non omnia sua tibi consecret verba in debitam pro illo, quod consignasti ipsis, grati animi significationem. Idem omnino tibi jus est in omnes eorum cogitationes, eòquòd receperint per te cogitationem intellectus DEI æternam, quam nuncupamus Filium ipsius Unigenitum, in quo inclusi sunt omnes Divinæ sapientiæ thesauri. Nonne igitur ex postulet æquitas, ut cogitationem pro cogitatione reddant, omnesque intellectus sui occupationes totas consecrent DEO & Tibi.

Non solum tibi jus est in omnes cogitationes, & omnia mortaliū verba, sed legitimum tibi & prorsus speciale competit jus in omnes, quos scribunt, quosque luci exponunt libros, in Christiano orbe universo. Illi omnes tui sunt, tibi que dedicandi forent omnes, eòquòd Tu Liber sis Generationis JESU CHRISTI Filii DEI, uti legimus in primis lineis Evangelii sancti Matthæi de te loquentis: *Liber Generationis JESU CHRISTI.* Tu, ô divina Mater, admirabilem hunc nobis dedisti librum, qui nonnisi in unico consistit Verbo, quod impressisti membranæ carnis nostræ mortalis, ut visibile reddens illud ac legibile cunctis mortaliū oculis. Si ergo incessanter & absque fine novos componerent libros, nonne æquum foret, ut consecrarentur tibi omnes in grati exhibitionem animi pro pretioso hoc libro, quem dedisti nobis?

Non

EPISTOLA

Non arguam commissæ injustitiæ omnes eos, qui alteri quàm Tibi sunt consecrati; sed hos, qui tuas evulgant excellentias, quique gloriosum tuum in fronte circumferunt nomen, non reddere tibi velut rem ad Te spectantem, quis à servatâ commendare poterit æquitate? Quando JESUS CHRISTUS interrogatus fuit à Judaicis, ipsum capere in sermone volentibus, an liceret censum dare Cæsari, ostendi sibi petiit numisma census, ipsosque interrogavit: *Cujus est imago hæc & superscriptio?* cumque responsum fuisset ipsi, Cæsaris; memorandam hanc, quæ pro juris regulâ & æquitatis gnomâ vulgò habetur, pronunciavit sententiam: *Reddite ergo, quæ sunt Cæsaris, Cæsari, & quæ sunt DEI, DEO.*

Si tenue hoc opus æstimetur velut numisma quoddam aut moneta, ô magna mundi Imperatrix, nonne sufficit tuam hîc aspicere imaginem, quamvis tam malè cælata & insculptam, ut vix liceat cognoscere te illâ? nihilominus distinctissimè hîc legere licet inscriptionem tuam, & hoc sufficit ad declarandum universo orbi, tuum id esse, & innuendum omnibus, congruere æquitati, ut ex eo tributum tibi pendatur ac census. Siquidem si reddendum est DEO, quod DEI est; si reddendum etiam est Cæsari, quod Cæsaris est, si DEI vel Cæsaris imaginem portet ac inscriptionem; quidni, quod imaginem portat & inscriptionem Matris DEI, Matri DEI sit quoque reddendum? Quando sumpsi libertatem mihi & animum loquendi de Divinitate in

EPISTOLA

primis Consultationibus Theologicis & spiritualibus, quas dedi in lucem, quæque agunt de Trinitate & excellentiis divinis, cum imago DEI Trini & Unius delineata aliquo modo fuerit in tenui hoc numismata, illiusque hinc inscriptio toti patuerit universo, obligatum me esse credidi titulo justitiæ ad reddendum DEO, quod DEI erat; & ideo Sacrosanctæ Trinitati consecravi illas. Et quando sermo mihi erat de JESU CHRISTO DEO-Homine in Consultationibus secundis, quæ proximè primas sunt secutæ, cum imago ipsius, quamvis rudissimè, in alio Principis numismate fuerit designata, & admodum distinctè hic legi potuerit illius inscriptio, meæ quoque esse credidi obligationis, & redderem ipsi, quod ipsius erat, & ideo, ut hoc Justitiæ me exsolverem debito, consecratas ipsas volui JESU CHRISTO.

Et modò, ô sanctissima Virgo, dum meis completor manibus Consultationes has tertias, in quibus tuam aspicio imaginem tuamque inscriptionem, quamvis imperfectissimè insculptam, eadem justitia, quæ obstrinxit me, ut redderem DEO, quod DEI erat, obstringit me quoque, ut reddam Matri, quod reddidi Filio. Exiguum hoc numisma, quod paupertas mea invenire potuit in labore annuo, haud parum sanè interrupto occupationibus aliis (quas fastidiosas nuncuparem, nisi obedientia mihi illas reddidisset faciles), exilis hic denarius, quem exsolvo velut tributum supremæ meæ Dominæ debitum, tibi ex æquo & ex toto sit consecratus, eòquòd totus, quantus quantus est, existat tuus.   Ac;

EPISTOLA.

Accipe igitur benignè, ô amabilissima Mater Salvatoris mei, parvum hoc, quod tibi offero, homagium; non intendo per illud antiquis me exsolvere debitis. Eò quòd tibi offerens, quod tuum est, omnino nihil præstem solutionis; sed eorum potius erit augmentum per novam, quam à te accepturus sum, gratiam: gratiæ namque, quam occupari possum, omnium est maxima, si parvus hic labor auspiciatâ beabitur sorte, ut tibi futurus sit gratus: probè novi, non mereri ipsum, nisi contemptum ac repudium, quando omni alio careret defectu, nisi fontis & scaturiginis, unde dimanat, corruptelâ. Haud levem metuo incurrisse me notam temeritatis, suffusus pudore, dum video tantos, tamque eximios sanctos, aspiciendò te percussos esse timore: dum intueor tantos, tamque eximiâ ingeniis laude præstantes viros, sese æstimâsse indignos, qui te tuis vel scriberent, vel verba facerent prærogativis; dum legendò revolveo illud, quod sanctus affirmavit Cardinalis Petrus Damiani (vir non minoris sanctitatis, quàm eloquentiæ) *Ad ejus, nempè sanctissimæ Virginis, efferenda præconia non Rhetoricorum diserta facundia, non dialecticorum subtilia argumenta, non acutissima Philosophorum apta reperiuntur ingenia.*

Damian.
serm. de
Nativ. B. V.

Dum meis obversatur oculis sanctus Joannes Damascenus Theologus illustrissimus, totusque tuo dicatus servitio, qui eodem prorsus modulatur tenore: *Nec linguæ hominum, nec illæ Angelorum, quæ mundum transcendunt, inveniuntur dignæ, ut tuas pronuntient, & evulgent*

Damascen.
in orat. de
Assumpt.

EPISTOLA.

gent laudes. Dum sanctus Ildephonfus tantâ refulgens scientia, tantâque succensus devotione confitetur: *Quàm ineffabilis es, ô Mater Virgo (Et præcipuè modò, dum gloria tua illustrior est in cælo) non est lingua in terrâ, quæ dignè tuas possit publicare laudes, tuasque excellentias.* Dum sanctus Ambrosius, unus è præcipuis quatuor latinæ Ecclesiæ Doctoribus ita loquitur: *Quid splendidius eâ, quam splendor elegit? tanta est hujus Virginis excellentia, ut in ejus narratione omnes balbutiant lingua, cœcutiant omnes intelligentiâ, deficient omnes similitudines parabolica.*

S. Ildephonfus
ferm. 3. de
Assumpt.

S. Ambrosius
lib. de
Virginit.

S. Epiphanius
ferm. de
Laud.
Virg.

S. Augustinus
ferm. 2. de
Assumpt.

Dum sanctus Epiphanius æquali conspicuus doctrinâ, sanctitate & pietate, animi sui sensa his nobis explanat verbis, dulcore, reverentiâ ac modestiâ refer-
tis: *Exili voce sum, tardâque linguâ, Et minimè disertus, ut verba facere possim de percelebri sanctâ Deiparâ Mariâ, de quâ leviter loqui non debet humana lingua.* Dum sanctus Augustinus hic Doctorum phœnix, hoc ingeniorum prodigna, tam dives in omni scientiarum genere, de suâ conqueritur paupertate & insufficientiâ ad concinnandum excellentiarum tuarum elogia, tum se tum nos interrogans: *Quid nos tantilli? quid actione pusilli? quid in ejus laudibus referemus? cùm, etsi omnium nostrum membra verterentur in linguas, eam laudare sufficeret nullus: altior cælo est, de quâ loquimur, abisso profundior, cui laudes dicere conamur.* Et exin ad seiplam se convertens ita prosequitur: *Quid dicam pauper ingenio, cùm de te quidquid dixerero, minor laus est, quàm dignitas tua meretur; si cælum te*
vocem,

EPISTOLA.

vocem, altior es; si Matrem gentium dicam, precedis; si formam DEI apellam, digna existis; si Dominam Angelorum vocitem, per omnia te esse probaris.

Tandem, dum sanctus Bernardus, qui quasi nunquam citatur nisi nomine devoti Patris, aut Doctoris melliflui per antonomasiam, quemque tanto accumulasti favore, o Virgo purissima, ut Virgineorum uberum tuorum lacte ipsius irrigaveris labia, suas nobis fatetur angustias, expertus se unâ ex parte ardenti simulari desiderio tuas annuntiandi laudes, & ex parte alterâ retardari se cernens suæ obstaculo impotentiae, ita proloquitur: *Non est, quod me magis delectet, non est, quod magis deterreat, quàm de Virginis gloria sermonem habere.* Et alibi inquit: *Licet de Mariâ loqui gestiant omnes, tamen quidquid dicitur de indicibili, eòipsò quod dici potuit minùs gratum est, minùs placet, minùs acceptatur: quanam enim poterit lingua etiamsi Angelica sit, dignis extollere laudibus Virginem Matrem, non cujuscunque, sed DEI?* Et ut concludam verbis cujusdam è celeberrimis Ecclesiae Orientalis sacris Scriptoribus, qui est Andreas Cretensis, hic ait: *Non nisi solius DEI est, tibi omnem conferre laudem, quam mereris: DEI tantum est, laudare eam pro dignitate.*

Dum igitur aspicio sensa hæc & judicia veritati omnino congrua, quibus viri tam illustres, tantâque insignes sanctitate unanimi consensu inhabiles se æstimant ac indignos, ut de te vel scribant, vel loquantur ad conciliandum incomparabilibus tuis excellentiis splendorem:

)(

S. Bernard.
serm. 4. de
Assumpt.

Idem su-
per missus
est.

Andreas
Cretensis
serm. 1. de
dormitio-
ne Virg.

EPISTOLA

dorem: meam confusio operit faciem in tuâ præsentia, ô Augustissima Mater DEI! Hinc interrogo me ipsum: Quis miser es Nanus, ut moliaris opus, cui conficiendo maximi robustissimique gigantes suas haud pares esse crediderunt vires? sed respondeo etiam, meque exstimulo verbis Chryssippi Presbyteri Jerosolymitani: *Agite ergo, & nos, etsi munera digna offerre nequimus, pro viribus tamen bonam voluntatem adferamus; si reddere ipsi non possumus id omne, quod meretur, saltem non subtrahamus ipsi id omne, quod possumus; si idonei non sumus ad efformandam ipsius effigiem, quâ talis exhibeatur ipsius pulchritudo, qualis est, non intermittamus saltem nos tuô penicillô aliqua ducere lineamenta, qui interserviant ad exhibendum aliquid nostræ bonæ voluntatis.*

Respondeo mihi quoque, meque exstimulo verbis & affectibus devoti sancti Bernardi dicentis, quòd, licet suum sterile inveniat ingenium, rudemque ac impolitam suam linguam, vel cogitare vel loqui volens de iis, quæ admirabatur in ipsa, prodigiis; nihilominus zelus, quo impellebatur ad honorandum ipsam, non permetteret sibi tacere de illis: Et alibi fatetur, quòd dulcedo, quam gustabat vel de ipsâ cogitans, vel ipsius solummodò nomen enuntians, tantâ se afficiat voluptate, ut nec silere possit de eâ, nec loqui tam frequenter, sicut desideraret. Alloquitur ipsam affectuosè è fundo cordis sui: *O pia, ô magna, ô multùm amabilis Maria; tu nec nominari*

Homiliâ
de S. Ma-
riâ Deipa-
râ.

S. Bernar-
dus.

In Depre-
catione ad
B. V.

EPISTOLA.

minari quidem potes, quin accendas; nec cogitari, quin recreas affectus diligentium te; tu nunquam sine dulcedine divinitus tibi insita memoria portas ingrederis.

Ultimum devoti hujus Patris amplector effectum, qui cessare non potuit, quin cogitaret de te ô amabilissima Mater DEI, nec se continere, quin loqueretur de te, te prædicaret, de te scriberet, omni quo potuit modo, tuam exaltaret gloriam. Eximio hoc affectu ita oblector, ut illi totum devoveam cor meum, nec unquam cupiam habere alium; hinc non attentâ indignitate & incapacitate meâ, statutum est mihi cogitare de te, loqui de te, scribere de te, nec unquam cessabo honorare te; omnes intendam, & impendam nervos ad extimulandum omnes, ut se tibi devoveant ex toto corde suo, séque profiteantur palam clientes ac famulos tuos. Præcipe, & manda parvo huic libro, ut eat liberè omnem in terram, tua resonet præconia, tibi que omnium lucretur corda; hoc nomine relinquo ipsum ad pedes tuos, exostulans à te benedictionem tuam ultimis hisce verbis.

Dignare me laudare te, Virgo sacrata:
Da mihi virtutem contra hostes tuos.